

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 133/2022
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Радомира Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 34/21 од 15.07.2021. године, исправљена решењем К 34/2021 од 15.07.2021. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 170/21 од 18.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Радомира Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 34/21 од 15.07.2021. године, исправљене решењем К 34/2021 од 15.07.2021. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 170/21 од 18.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 34/21 од 15.07.2021. године, исправљена решењем К 34/2021 од 15.07.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за која му је утврђена казна затвора у трајању од по три месеца, па му је изречена условна осуда којом је утврђена јединствена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени за временски период од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 170/21 од 18.11.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Куршумлији К 34/21 од 15.07.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Радомир Јовановић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 122. став 2. у вези става 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 122. став 2. у вези става 1. КЗ, бранилац окривљеног истиче да у изреци правноснажне пресуде недостаје елемент кривице „ да је окривљени био свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено“, већ је наведено да је поступао у стању урачунљивости, са умишљајем, па самим тим дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, као и да је окривљени деловао у нужној одбрани.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика врши онај ко другог лако телесно повреди или му здравље лако наруши а тежи облик дела прописан у ставу другом истог члана постоји ако је таква повреда нанесена оружјем, опасним оруђем или другим средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши. Из цитиране законске одредбе произлази да је за кривицу потребан умишљај, а да природа кривичног дела указује да је реч о директном умишљају.

Из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде произилази да је окривљени критичном приликом у стању урачунљивости, са умишљајем, средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, друге лако телесно повредио и то оштећене ББ и ВВ, на тај начин што је почео вербалну расправу са оштећеним, а потом је преко ГГ стакленом чашом за пиво три пута ударио у главу оштећеног ББ, при чему му је нанео лаку телесну повреду, а када

је оштећени ВВ пришао да заштити оштећеног ББ оптужени и њему задао три ударца у пределу главе, при чему му је нанео лаке телесне повреде, при чему је био свестан својих дела и хтео је њихово извршење.

По налажењу овога суда, иако је тачан навод захтева браниоца окривљеног да у изреци првостепене пресуде у чињеничном опису кривичног дела није изричито наведено да је окривљени био свестан да је његово дело забрањено, неуношење формалне садржине овог елемента кривице у изреку не указује да код окривљеног није постојала свест о противправности дела, односно да нема кривице окривљеног за предметно кривично дело.

Наиме, из објективних чињеница и околности означених у изреци које се односе на радњу извршења окривљеног која се састоји у наносењу лаких телесних повреда оштећенима средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, тако и из описа субјективног односа окривљеног према извршеном делу – да је поступао у стању урачунљивости, са умишљајем, произлази да је окривљени поступао са директним умишљајем који, по оцени овога суда у себи садржи и свест о забрањености предузетих радњи.

Надаље, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП се процењује у односу на изреку правноснажне пресуде из које у конкретном случају не произилази да је окривљени од свог добра или добра другог одбио истовремен противправан напад, већ да је окривљени почео вербалну расправу са оштећеним, а потом стакленом чашом за пиво три пута ударио оштећеног ББ, а када је оштећени ВВ пришао да заштити оштећеног ББ оптужени и њему задао три ударца у пределу главе, због чега су као као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног да је окривљени деловао у нужној одбрани.

У осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног износи сопствени чињенични закључак да се окривљени критичном приликом налазио у неотклоњивој стварној заблуди наводећи да је окривљени машући чашом нанео повреде оштећенима, чиме оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама. Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, то се стога, Врховни касациони суд није упуштао у оцену ових навода захтева као ни навода браниоца окривљеног у којима оспорава разлоге суда зашто не прихвата одбрану окривљеног да је поступао у нужној одбрани, јер ови наводи браниоца окривљеног представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која такође, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Радомира Јовановића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић